

Кушъ-Бунаръ.

Името „Кушъ-Бунаръ“ е турско и значи „птичи изворъ“, споредъ други — „орловъ изворъ“, ако понятието „кушъ“ визира по-специално въдящитъ се въ изобилие орли на Синитъ-Камъни. „Кушъ-Бунаръ“ е име на голъми извори надъ самитъ Сини-Камъни, всрѣдъ живописни върхове, гори и полени. Водата имъ се е славѣла като животворна и за нея се разправятъ дори легенди. Така, тукъ птици, особено орли, се кѣпѣли за да се подмладяватъ, а хората се калявали и оздравяли. Тукъ става сборъ на сливенци и на жители изъ околнитъ села на день Прѣображение (Прибризине, 6-и августъ), и е въ свѣзка съ вѣрването за прѣобразителната сила на кушъ-бунарската вода. Тоя сборъ е по традиция отъ срѣднитъ вѣкове, и вѣроятнo около самитъ извори ще е имало скитъ Св. Прѣображение. Прѣданието казва, че тукъ дѣйствително е имало развалини. Важното е още, че край тия извори е минавалъ надпланинскиятъ срѣдневѣковенъ пѣтъ Търново—Сотиря—Камара, по който идвали българскитъ царе на поклонение на сотирския мѣнастиръ (последниятъ, по мнѣнието на Шкорп., „Споменъ на Сливенъ и Мѣнастиритъ му,“ е билъ централниятъ, главенъ мѣнастиръ на сливенската „Малка Св. Гора“). Между Сотиря и Кушъ-Бунаръ се посочватъ други развалини: при мѣстността Просѣченикъ и на Върло Градище, по горното течение на Новоселската Рѣка.

Кушъ-Бунаръ става историческо мѣсто, първо, като лѣтовище на сливенскитъ революционери, които си заравяли тамъ оржжието прѣзъ зимата, и второ, като посѣтяванъ отъ исторически личности. Така, тукъ е идвалъ кримскиятъ ханъ Селимъ-Герей, който чулъ, че водата на Кушъ-Бунаръ е животворна и, като дамлавилъ, помислилъ, че именно тукъ ще се излѣкува, ако и да билъ вече близо 80-годишенъ. Това е било между 1699 и 1702 г. Селимъ-Герей е прѣбивавалъ тукъ нѣколко мѣсеца заедно съ свитата си и близкия си роднина князь Мухамедъ, извѣстенъ татарски поетъ. По тоя случай, между Кушъ-Бунаръ и Цариградъ постоянно сновѣли куриери. Именно тукъ сж били поднесени на кримския ханъ скжпитъ подарѣци на цари-